

Developing General English Instruction at Rajamangala University of Technology Srivijaya with Reflections on the Use of English for Work by New Graduates

Piyapat Chuai-in

M.A. (Teaching English as an International Language), Instructor
Division of English for International Communication, College of Hospitality and Tourism,
Rajamangala University of Technology Srivijaya, Trang Campus

Supaphon Charoensuk

M.A. (Teaching English as an International Language), Instructor
Division of English for International Communication, College of Hospitality and Tourism,
Rajamangala University of Technology Srivijaya, Trang Campus

Oothsuma Chumpong

M.Ed. (English), Instructor
Division of English for International Communication, College of Hospitality and Tourism,
Rajamangala University of Technology Srivijaya, Trang Campus

Received: December 24, 2019/ **Revised:** April 3, 2020/ **Accepted:** June 5, 2020

Abstract

This study was conducted to examine the instruction of General English Courses at Rajamangala University of Technology Srivijaya (RUTS) and to investigate the use of English for work by new graduates. Research data were collected by questionnaires gained from the new 580 graduates of RUTS in academic year 2018. Data analysis employed descriptive statistics: frequency, percentage, mean, and standard deviation. It was found that (1) the four aspects of General English instruction at RUTS including instructional materials ($\bar{x}=3.90$), course contents ($\bar{x}=3.89$), instructors ($\bar{x}=3.85$), and instructional practices ($\bar{x}=3.80$) were at a high level of appropriateness from the new graduates' perspective and (2) three skills in the use of English for work: reading ($\bar{x}=3.80$), writing ($\bar{x}=3.80$), and conversation ($\bar{x}=3.74$) were also at a high level of use by the new graduates. Based on the eight groups of their study fields, inferential statistics, a one-way analysis of variance (ANOVA) was used to inspect the difference among means of appropriateness of General English instruction and the use of English for work attained by the eight groups. The study found significant difference at the 0.01 level among means of the two issues. The findings used for curriculum development suggested that next revising General English Courses at RUTS should be considered by both English Foundation and English for Specific Purposes which relate to the contexts of communication in particular study fields. This is to encourage the learners' practicing English for communication in particular contexts and to drive learning University English into communicative practices more relating to their study fields.

Keywords: General English Instruction, English for Work, New Graduates, Study Fields

แนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ด้วยข้อมูลสะท้อน ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่

ปิยะพัฒน์ ช่วยอินทร์

ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ), อาจารย์
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติ วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง

สุภาพร เจริญสุข

ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ), อาจารย์
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติ วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง

โอษฐ์สุมา ชุมพงศ์

กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), อาจารย์
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติ วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง

วันรับบทความ: 24 ธันวาคม 2562/ วันแก้ไขบทความ: 3 เมษายน 2563/ วันตอบรับบทความ: 5 มิถุนายน 2563

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย (มทร. ศรีวิชัย) และสำรวจสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่ เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากบัณฑิตใหม่ของ มทร. ศรีวิชัย ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 580 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า (1) การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร. ศรีวิชัย จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ สื่อและสิ่งสนับสนุน ($\bar{x}=3.90$) เนื้อหารายวิชา ($\bar{x}=3.89$) อาจารย์ผู้สอน ($\bar{x}=3.85$) และกิจกรรมการสอน ($\bar{x}=3.80$) มีค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมากจากมุมมองของบัณฑิตใหม่ และ (2) การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่ ทั้ง 3 ทักษะ ได้แก่ การอ่าน ($\bar{x}=3.80$) การเขียน ($\bar{x}=3.80$) และการสนทนา ($\bar{x}=3.74$) ก็อยู่ในระดับมากด้วย จากการจัดกลุ่มสาขาวิชาของบัณฑิตออกเป็น 8 กลุ่ม และใช้สถิติเชิงอนุมานในการทดสอบค่าความแปรปรวน (one-way ANOVA) เพื่อหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากระดับความเหมาะสมด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานที่ได้จากบัณฑิตทั้ง 8 กลุ่ม สาขาวิชา ผลการศึกษาค้นพบค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ระหว่างค่าเฉลี่ยของทั้งสองประเด็น ผลการวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเสนอแนะได้ว่า การปรับปรุงรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร. ศรีวิชัย ครั้งต่อไป ควรพิจารณาให้มีทั้งกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับบริบทการสื่อสารตามกลุ่มสาขาวิชาของผู้เรียนที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทเฉพาะ และผลักดันการเรียนรู้อาจารย์ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยให้มีกิจกรรมฝึกการสื่อสารที่สอดคล้องกับสาขาวิชาของผู้เรียนมากขึ้น

คำสำคัญ: การเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน, ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน, บัณฑิตใหม่, กลุ่มสาขาวิชา

บทนำ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังถือเป็นเรื่องสำคัญในการจัดการศึกษาของประเทศไทยเสมอมา เนื่องจากภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาของพลเมืองโลก (Global Language) เป็นภาษาที่กลุ่มคนต่างสัญชาติ ต่างภาษาและวัฒนธรรม ได้กำหนดใช้เป็นภาษากลางเพื่อติดต่อสื่อสารระหว่างกัน (Crystal, 2003) ด้วยเหตุผลนี้ ความรู้ด้านภาษาอังกฤษจึงถือเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญสำหรับทรัพยากรบุคคลที่ต้องใช้ในการทำงาน การจัดการศึกษาในประเทศไทยจึงได้ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ระบบการศึกษาของประเทศไทยมีการจัดการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรการเรียนทุกระดับชั้น เพื่อผลักดันให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารได้ทั้งในชีวิตประจำวันและชีวิตการทำงาน ด้วยเหตุผลนี้ การจัดการศึกษาด้านภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยจึงเป็นอีกหนึ่งช่วงเวลาสำคัญของการเรียนรู้สำหรับเยาวชนไทยที่จะต้องนำความรู้ที่ได้รับมาไปใช้ในชีวิตประจำวันและประกอบอาชีพตามบริบทการสื่อสารที่แตกต่างกัน

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยนั้นมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจทักษะทางภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการศึกษาเรียนรู้ การสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการแสวงหาความรู้หลังสำเร็จการศึกษา (มทร.ศรีวิชัย, 2561) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยจึงไม่ได้จำกัดขอบเขตอยู่แค่การศึกษารายวิชาในชั้นเรียนเท่านั้น แต่ผู้เรียนนั้นต้องสามารถใช้ภาษาอังกฤษที่จะเกิดขึ้นในสถานการณ์สื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในแต่ละสาขาอาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ผู้สอนเองจึงต้องเข้าใจความจำเป็นและความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามบริบทเฉพาะของสาขาวิชาที่มีเนื้อหากการเรียนรู้อันแตกต่างกัน (Hutchinson & Walters, 1998) และยังคงสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้เพียงพอที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงานในสาขาอาชีพที่แตกต่างกัน (Harmer, 2007) รวมทั้งรู้จักใช้

เทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตามลักษณะของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน (Walker & White, 2013)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย (มทร. ศรีวิชัย) เป็นอีกหนึ่งมหาวิทยาลัยที่ให้ความสำคัญกับสมรรถนะด้านภาษาและการสื่อสารของบัณฑิต โดยได้กำหนดคุณลักษณะของบัณฑิตไว้ตามอัตลักษณ์ คือ “มีทักษะการสื่อสาร เชี่ยวชาญปฏิบัติ” และกำหนดให้ผู้เรียนทุกหลักสูตรต้องศึกษากลุ่มวิชาภาษาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต (มทร.ศรีวิชัย, 2558) ซึ่งรวมถึงรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาเหล่านี้ด้วย และจากข้อกำหนดของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ที่กำหนดให้ผู้เรียนที่เข้าเรียนหลักสูตรปริญญาตรีตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 เป็นต้นไป ต้องผ่านเกณฑ์สมรรถนะด้านภาษาอังกฤษ (English Competency) ตามเงื่อนไขการสำเร็จการศึกษาของมหาวิทยาลัย ดังนั้น แผนการผลิตบัณฑิตทุกสาขาวิชาของ มทร.ศรีวิชัย จึงให้ความสำคัญกับทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนและพยายามผลักดันให้ผู้สำเร็จการศึกษามีสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นและมีศักยภาพเพียงพอที่จะเข้าสู่โลกของการทำงานตามสาขาวิชาและเป็นไปตามความต้องการของหน่วยงานคุณภาพในระดับสากล

ในโลกแห่งวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีที่เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว การมีทักษะความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่เป็นเลิศย่อมทำให้บัณฑิตสามารถดำเนินชีวิตในสังคมพหุวัฒนธรรมได้ดี และมีโอกาสที่จะก้าวไปสู่การทำงานท่ามกลางความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรม และภาษา ความแตกต่างเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบัณฑิตที่จะเข้าสู่โลกแห่งการทำงานในอนาคต (เพ็ญประภา เจริญสุข และอนุวัติ เจริญสุข, 2553) การพัฒนาศักยภาพด้านทักษะภาษาอังกฤษของบัณฑิตนั้นจึงถือเป็นประเด็นที่ มทร.ศรีวิชัย ยังคงให้ความสำคัญมาอย่างต่อเนื่อง เพราะบัณฑิตถือเป็นผลผลิตที่มหาวิทยาลัยป้อนให้กับสังคม ศักยภาพในการทำงานของบัณฑิตถือเป็นอีกหนึ่งตัวแปรสำคัญที่แสดงถึงระดับความสำเร็จของการจัดการศึกษาของ

มหาวิทยาลัย ดังนั้น การศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในมหาวิทยาลัยผ่านมุมมองของบัณฑิตจึงถือเป็นประโยชน์กับมหาวิทยาลัยอีกหนึ่งช่องทาง เพราะการได้ข้อมูลสะท้อนจากบัณฑิตจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและปรับปรุงรายวิชาภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพและมีความสอดคล้องกับความต้องการใช้ในการประกอบอาชีพของบัณฑิตหลังสำเร็จการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้สอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยของประเทศไทยต่างศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาด้านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพและรองรับระดับความสามารถของผู้เรียนทุกกลุ่ม โดย สมบัติ คชสิทธิ์ จันทน์ อินทรสุด และธนกร สุวรรณพถุณี (2560) ให้ความเห็นว่าเป้าหมายสูงสุดของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษคือการพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงควรมุ่งเน้นการเรียนการสอนที่มีการใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร (Communicative Activities) ขณะที่ ชัยวัฒน์ แก้วพินงาม (2559) มีความคิดเห็นว่าการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีในการทดสอบภาษาอังกฤษจะช่วยเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น และผู้สอนเองก็สามารถติดตามตรวจสอบและให้ข้อมูลย้อนกลับให้ผู้เรียนได้ง่ายขึ้น ดังนั้น เทคโนโลยีจึงถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษของผู้เรียนในยุคปัจจุบันให้ดีขึ้น (จิรารัตน์ ประยูรวงษ์, 2562) นอกจากนี้งานวิจัยของ อติศา เภยจรรย์นานนท์ (2560) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานที่สะท้อนมุมมองจากทั้งผู้เรียนและผู้สอน และได้ค้นพบสภาพปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ยังคงเป็นปัญหาหลักสำหรับผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษไม่เพียงพอต่อการเรียนระดับมหาวิทยาลัย รวมทั้งประเด็นของอัตราส่วนของผู้สอนและจำนวนผู้เรียนก็ยังมีผลกระทบต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน โดยประเด็นเหล่านี้ยังถือเป็นปัญหาที่จำเป็นต้องหาแนวทางการแก้ไข

เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยนั้นมีคุณภาพมากขึ้น

ขณะที่การศึกษาด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพพบประเด็นที่ค่อนข้างเป็นไปได้ในทิศทางเดียวกันคือ บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษในระดับดีจะสามารถสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพได้มากกว่า เพราะทักษะด้านภาษาอังกฤษถือเป็นทักษะสำคัญของการทำงานในสาขาอาชีพต่าง ๆ โดยงานวิจัยของเยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน (2557) พบว่า ประเภทบริษัทหน้าที่ความรับผิดชอบ และสถานที่ทำงานที่แตกต่างกันนั้นมีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพ นอกจากนี้ ทักษะภาษาอังกฤษยังถือเป็นทักษะสำคัญสำหรับหลายกลุ่มวิชาชีพ โดยงานวิจัยของ ฤกษ์ชอุณหนนท์ (2559) พบว่า ทักษะภาษาอังกฤษถือเป็นทักษะจำเป็นในการทำงานของวิศวกร จากการศึกษากรณีวิศวกรไทยที่ทำงานในบริษัทญี่ปุ่นซึ่งใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานทุกวัน โดยวิศวกรในระดับตำแหน่งที่สูงขึ้นต้องใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ ผลการศึกษาของกมลฤ สันทะจักร์ และกนกศักดิ์ สุขวัฒนาสินธิ์ (2561) ระบุว่า ทักษะภาษาอังกฤษถือเป็นหนึ่งในทักษะสำคัญของนักบัญชีไทยที่จำเป็นต้องมีเพื่อที่จะช่วยเพิ่มศักยภาพและสร้างโอกาสในการทำงานระดับสากลได้มากขึ้น ขณะที่งานวิจัยของ ณัฐพล สุเภากิจ และเทิดศักดิ์ เตชะกิจจจร (2561) ระบุว่าสถาบันกรุ่นใหม่ควรมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ดีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเพื่อให้สามารถสื่อสารและรับงานจากต่างประเทศได้มากขึ้น รวมทั้งจะช่วยเพิ่มศักยภาพของการปฏิบัติวิชาชีพทางสถาปัตยกรรมให้มีมาตรฐานการทำงานเทียบเท่าในระดับสากล ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าทักษะด้านภาษาอังกฤษถือเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความก้าวหน้าของผู้ปฏิบัติงานในหลายสาขาอาชีพ

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่าการศึกษาในประเด็นที่ประเมินสภาพการจัดการเรียนการสอนกลุ่มรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับมหาวิทยาลัยที่ศึกษาควบคุมกับการตรวจสอบสภาพการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานของบัณฑิตนั้นยังมีจำนวนไม่มาก

การวิจัยนี้จึงออกแบบมาเพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ประเมินโดยบัณฑิตใหม่ พร้อมทั้งสำรวจสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิต รวมทั้งศึกษาในประเด็นการเปรียบเทียบผลประเมินด้านการเรียนการสอนและระดับการใช้ภาษาอังกฤษที่ได้จากบัณฑิตในกลุ่มสาขาวิชาที่แตกต่างกันด้วย ผลการศึกษาคั้งนี้จะสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนารายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่คำนึงถึงข้อมูลสะท้อนจากบัณฑิต และเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพเพียงพอต่อบัณฑิตที่จะนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในการทำงานหลังสำเร็จการศึกษาได้มากขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร.ศรีวิชัย
2. เพื่อสำรวจสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่ มทร.ศรีวิชัย
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษของ มทร.ศรีวิชัย ให้สอดคล้องกับความต้องการตามกลุ่มสาขาวิชาของผู้เรียน

คำถามการวิจัย

1. การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน มทร.ศรีวิชัย มีความเหมาะสมอยู่ในระดับใด
2. บัณฑิตใหม่ของ มทร.ศรีวิชัย มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานอยู่ในระดับใด
3. ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษและระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน มีความแตกต่างกันตามกลุ่มสาขาวิชาของบัณฑิตหรือไม่

นิยามศัพท์

ระดับความเหมาะสม หมายถึง สภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ของ มทร.ศรีวิชัย จำนวน 4 ด้าน คือ เนื้อหารายวิชา กิจกรรมการสอน อาจารย์ผู้สอน และสื่อการสอน ประเมินระดับความเหมาะสมโดยบัณฑิตใหม่ จาก มทร.ศรีวิชัย ปีการศึกษา 2561 จำนวน 580 คน

ระดับการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลการสำรวจสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน หลังสำเร็จการศึกษาของบัณฑิตใหม่ จาก มทร.ศรีวิชัย ปีการศึกษา 2561 จำนวน 580 คน

กลุ่มสาขาวิชา (Study Fields) หมายถึง กลุ่มสาขาวิชาของบัณฑิตใหม่ที่สำเร็จการศึกษา จาก มทร.ศรีวิชัย ปีการศึกษา 2561 จำนวน 8 กลุ่มสาขาวิชา รวมทั้งหมด 580 คน ใช้วิธีการจัดกลุ่มสาขาวิชาที่ปรับปรุงจากตารางการจัดกลุ่มย่อย เพื่อใช้ในการจัดกลุ่มสาขาวิชาของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

แนวทางการจัดการเรียนการสอน หมายถึง แนวทางการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีความสอดคล้องกับความต้องการตามกลุ่มสาขาวิชาของผู้เรียน

วิธีการศึกษา

ประชากรงานวิจัยและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย บัณฑิตของ มทร.ศรีวิชัย ปีการศึกษา 2561 อ้างอิงข้อมูลจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาจากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน รวมจำนวนทั้งหมด 3,607 คน ได้แก่ มทร.ศรีวิชัย สงขลา 2,116 คน วิทยาเขตนครศรีธรรมราช 1,099 คน และ วิทยาเขตรัง 392 คน โดยไม่รวมบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ (สงขลา) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (นครศรีธรรมราช) และ วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว (ตรัง) เนื่องจากบัณฑิตกลุ่มนี้เป็นผู้ศึกษาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณของ Taro Yamane (1976) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 96 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 533 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) คำนวณสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างตามจำนวน

บัณฑิตในทุกหลักสูตรของทุกคณะ ได้จำนวน
กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด 580 คน ประกอบด้วย
มทร. ศรีวิชัย สงขลา 310 คน วิทยาเขตนครศรีธรรมราช
200 คน และวิทยาเขตตรัง 70 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยเริ่มต้นศึกษาเอกสารและรวบรวม
ข้อมูลสำคัญจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์
กรอบแนวคิด กำหนดวัตถุประสงค์และคำถาม
การวิจัย ศึกษารูปแบบและวิธีการสร้างเครื่องมือ
งานวิจัย ภายใต้อุปสรรคของข้อคำถามการวิจัย
ตามวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ข้อ แล้วจึงกำหนดเครื่องมือ
งานวิจัยให้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires)
จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วย 4 ตอนสำคัญดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามด้านประชากรศาสตร์
แบบเลือกตอบ (Check List) จำนวน 3 ข้อ คือ
เพศ คณะที่สำเร็จการศึกษา ประเภทหลักสูตร และ
แบบเขียนระบุคำตอบ 1 ข้อ คือ สาขาวิชาที่สำเร็จ
การศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเพื่อศึกษาระดับ
ความเหมาะสมของสภาพการจัดการเรียนการสอน
รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Rating Scale
5 ระดับ) รวมจำนวน 55 ข้อ แบ่งเป็น 4 ด้าน
ครอบคลุมประเด็นดังนี้

(1) เนื้อหารายวิชา: จำนวนวิชา การ
จัดลำดับรายวิชา ทักษะภาษา และความจำเป็นต่อ
การสื่อสาร

(2) กิจกรรมการเรียนการสอน: ฝึกภาษา
ครบทุกทักษะ ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม มีกิจกรรมท้าย
บทเรียน

(3) อาจารย์ผู้สอน: การเตรียมสอน อธิบาย
และทบทวนเนื้อหา การให้คำปรึกษาและช่วยเหลือ

(4) สื่อและสิ่งสนับสนุน: คุณภาพเอกสาร
และสื่อการสอน ความพร้อมอุปกรณ์และสื่อ
เทคโนโลยี

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเพื่อสำรวจระดับการ
ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานหลังสำเร็จการศึกษา
ของบัณฑิตใหม่ (Rating Scale 5 ระดับ) รวม
จำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้าน ครอบคลุมประเด็น
สำคัญดังนี้

(1) การสนทนา: ติดต่อบริษัท นำเสนอ
งาน แลกเปลี่ยนความเห็น เจรจาและขอความ
ช่วยเหลือ

(2) การอ่าน: สืบค้นข้อมูลข่าวสาร อ่าน
อีเมล อ่านประกาศ คู่มือ หรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง
กับงาน

(3) การเขียน: จัดบันทึก เขียนรายงาน
เขียนโต้ตอบอีเมล เขียนโต้ตอบข้อความผ่าน
โปรแกรมแชท

ตอนที่ 4 เป็นความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
ของบัณฑิตใหม่ด้านการจัดการเรียนการสอน
รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและการใช้ภาษา
อังกฤษเพื่อการทำงาน เพื่อเป็นแนวทางในการ
พัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
ให้สอดคล้องกับความต้องการตามกลุ่มสาขาวิชา
(Open-Ended Form)

หลังจากสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็น
เครื่องมือในการเก็บข้อมูลงานวิจัยแล้ว ผู้วิจัย
ได้ดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามฉบับร่างให้
ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ราย พิจารณาความเที่ยงตรง
ของเนื้อหา (Content Validity) โดยได้ค่า IOC
เท่ากับ 0.92 และดำเนินการปรับปรุงตาม
ข้อเสนอแนะ แล้วจึงนำแบบสอบถามที่ผ่านการ
วิเคราะห์ไปทดลองใช้กับผู้สำเร็จการศึกษา
ปีการศึกษา 2561 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30
คน เพื่อคำนวณหาความเชื่อมั่น (Reliability)
โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient)
ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น
2 ตอน ประกอบด้วย (1) สภาพการจัดการเรียน
การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน เท่ากับ 0.89
และ (2) สภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน
ของบัณฑิตใหม่ เท่ากับ 0.94 หลังจากนั้นจึง
ดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยภายใน
เวลาที่กำหนด

การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยจัดส่ง
แบบสอบถามตามจำนวนสัดส่วนกลุ่มตัวอย่าง
งานวิจัย รวมทั้งหมด 600 ชุด ไปยังทุกคณะใน
ช่วงการซ้อมรับพระราชทานปริญญาบัตรของ
มทร.ศรีวิชัย ปีการศึกษา 2561 และประสานงาน

กับบุคลากรคณะละ 1 ท่าน เพื่อให้ความช่วยเหลือ จัดส่งสอบถามคืนให้ผู้วิจัยภายใน 15 วัน โดยแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมานั้นประกอบด้วย จาก มทร. ศรีวิชัย สงขลา 310 ชุด วิทยาเขต นครศรีธรรมราช 200 ชุด และวิทยาเขตตรัง 70 ชุด รวมจำนวนทั้งหมด 580 ชุด (คิดเป็นร้อยละ 96.67) หลังจากนั้นนำแบบสอบถามทั้งหมดไปวิเคราะห์ ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติดังต่อไปนี้

(1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ คณะที่สำเร็จการศึกษา ประเภทหลักสูตรที่ ศึกษา และสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา วิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) และการหาค่าร้อยละ (Percentage)

(2) ผลประเมินสภาพการจัดการเรียน การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และผลสำรวจ สภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิต วิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แปล ความหมายโดยใช้วิธีการนำค่าเฉลี่ยที่ได้ในแต่ละ ด้าน มากำหนดเป็นค่าน้ำหนักคะแนน 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึงมีความเหมาะสม/มีการนำไปใช้ มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึงมีความเหมาะสม/มีการนำไปใช้ มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึงมีความเหมาะสม/มีการนำไปใช้ ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึงมีความเหมาะสม/มีการนำไปใช้ น้อย

ตาราง 1

ข้อมูลทั่วไปของบัณฑิต มทร. ศรีวิชัย จำแนกตามเพศ ประเภทหลักสูตร และพื้นที่การศึกษา

ค่าสถิติ	เพศ		รวม	ประเภทหลักสูตร			พื้นที่การศึกษา			รวม
	ชาย	หญิง		4 - 6 ปี	เทียบโอน	รวม	สงขลา	นคร	ตรัง	
Frequency	224	356	580	416	164	580	310	200	70	580
Percentage	38.62	61.38	100	71.72	28.28	100	53.45	34.45	12.10	100

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึงมีความเหมาะสม/มีการนำไปใช้ น้อยที่สุด

(3) หลังจากได้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานจากแบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3 แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาจัดกลุ่มตามสาขาวิชาของ บัณฑิต ได้จำนวน 8 กลุ่มสาขาวิชา (ใช้วิธีการจัด กลุ่มสาขาวิชาที่ปรับปรุงจากตารางการจัดกลุ่มย่อย เพื่อใช้ในการจัดกลุ่มสาขาวิชาของมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์) และใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) คือ ค่าความแปรปรวน (Analysis of Variance) เพื่อทดสอบค่าความแตกต่างของผล ประเมินสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชา ภาษาอังกฤษ และค่าความแตกต่างของสภาพการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานที่ได้จากบัณฑิตใหม่ 8 กลุ่มสาขาวิชา กำหนดค่าความแตกต่างอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติของการศึกษาในประเด็นนี้ไว้ที่ ระดับ 0.01

(4) ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ บัณฑิตใหม่ที่ได้จากแบบสอบถาม ตอนที่ 4 (Open-Ended Form) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการ จัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษของ มทร.ศรีวิชัย ให้สอดคล้องกับความต้องการตามกลุ่ม สาขาวิชาของผู้เรียน ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของบัณฑิตมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ประจำปีการศึกษา 2561

การประมวลผลข้อมูลทางประชากรศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่าง แสดงข้อมูลดังตาราง 1 และ ตาราง 2

ตาราง 2

ข้อมูลทั่วไปของบัณฑิต มทร. ศรีวิชัย จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาของบัณฑิต

ค่าสถิติ	กลุ่มสาขาวิชาของบัณฑิต								รวม
	บริหารธุรกิจ	เกษตรศาสตร์และการประมง	วิศวกรรมศาสตร์	การท่องเที่ยวและการบริการ	เทคโนโลยีสารสนเทศ	วิทยาศาสตร์ประยุกต์	สัตวแพทยศาสตร์	สถาปัตยกรรมศาสตร์	
Frequency	186	86	84	62	60	40	32	30	580
Percentage	32.07	14.83	14.48	10.69	10.34	6.90	5.52	5.17	100

ผลการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร.ศรีวิชัย การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของ มทร. ศรีวิชัย

ประเมินผลเพื่อหาค่าระดับความเหมาะสม โดยบัณฑิตใหม่ปีการศึกษา 2561 แบ่งประเด็นการศึกษาออกเป็น 4 ด้าน แสดงผลการวิจัยไว้ดังตาราง 3

ตาราง 3

สภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร. ศรีวิชัย

N	เนื้อหา รายวิชา			กิจกรรม การสอน			อาจารย์ ผู้สอน			สื่อ การสอน		
	M	S.D.	ระดับ	M	S.D.	ระดับ	M	S.D.	ระดับ	M	S.D.	ระดับ
580	3.89	0.64	มาก	3.80	0.71	มาก	3.85	0.65	มาก	3.90	0.70	มาก

จากตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 พบว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร. ศรีวิชัย ทั้ง 4 ด้าน โดยรวมนั้นอยู่ในระดับมากจากการประเมินผลโดยบัณฑิตใหม่ โดยด้านสื่อการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.90) รองลงมาคือด้านเนื้อหาของรายวิชา (3.89) ด้านอาจารย์ผู้สอน (3.85) และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน (3.80) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของผลประเมินสภาพการจัดการเรียนการสอนในแต่ละด้านที่

ประเมินโดยบัณฑิตทั้ง 8 กลุ่มสาขาวิชา พบว่ากลุ่มสาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดทั้ง 4 ด้าน โดยในด้านสื่อการสอนเท่ากับ 4.18 เนื้อหารายวิชาและกิจกรรมการสอนเท่ากับ 4.09 และอาจารย์ผู้สอนเท่ากับ 4.06 ขณะที่ค่าเฉลี่ยจากกลุ่มสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์พบว่า เป็นค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งถือเป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุดทั้ง 4 ด้านคือ เนื้อหารายวิชาเท่ากับ 2.83 อาจารย์ผู้สอนเท่ากับ 2.68 สื่อการสอนเท่ากับ 2.66 และกิจกรรมการเรียนการสอนเท่ากับ 2.53 แสดงข้อมูลในประเด็นนี้ไว้ดังตาราง 4

ตาราง 4

สภาพการณ์จัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษฯ จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาของบัณฑิต

กลุ่มสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา	N	เนื้อหาวิชา		กิจกรรมการสอน		อาจารย์ผู้สอน		สื่อการสอน	
		M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.
1. บริหารธุรกิจ	186	4.04	0.58	3.91	0.72	3.97	0.59	4.03	0.68
2. เกษตรศาสตร์และการประมง	86	3.86	0.62	3.79	0.65	3.79	0.60	3.82	0.66
3. วิศวกรรมศาสตร์	84	3.81	0.59	3.64	0.68	3.74	0.62	3.83	0.60
4. การท่องเที่ยวและการบริการ	62	3.66	0.66	3.70	0.66	3.76	0.70	3.75	0.75
5. เทคโนโลยีสารสนเทศ	60	4.05	0.58	3.98	0.57	4.03	0.54	4.03	0.63
6. วิทยาศาสตร์ประยุกต์	40	3.65	0.71	3.65	0.79	3.73	0.75	3.79	0.76
7. สัตวแพทยศาสตร์	32	2.83	0.99	2.53	0.95	2.68	0.91	2.66	0.80
8. สถาปัตยกรรมศาสตร์	30	4.09	0.55	4.09	0.59	4.06	0.55	4.18	0.65
F		9.082**		8.022**		8.330**		7.516**	
Sig.		0.01		0.01		0.01		0.01	

จากตาราง 4 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านระหว่างกลุ่มสาขาวิชาของบัณฑิตทั้ง 8 กลุ่ม วิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และแสดงผลด้วยค่า F-test พบว่า ระดับความเหมาะสมของสภาพการณ์จัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานทั้ง 4 ด้าน ที่ประเมินผลโดยบัณฑิตใหม่ 8 กลุ่มสาขาวิชา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการสำรวจสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่ มทร.ศรีวิชัย

การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อสำรวจสภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานหลังสำเร็จการศึกษาของบัณฑิตใหม่ มทร. ศรีวิชัย ปีการศึกษา 2561 แบ่งประเด็นการสำรวจระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่ ออกเป็น 3 ทักษะ แสดงผลการวิจัยไว้ดังตาราง 5

ตาราง 5

สภาพการณ์ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่ มทร. ศรีวิชัย

N	การสนทนา			การอ่าน			การเขียน		
	M	S.D.	ระดับ	M	S.D.	ระดับ	M	S.D.	ระดับ
580	3.74	0.80	มาก	3.80	0.78	มาก	3.80	0.81	มาก

ตาราง 5 แสดงผลการสำรวจสภาพการณ์ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานหลังสำเร็จการศึกษาของบัณฑิตใหม่ ผลการศึกษาพบว่าการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตนั้น โดยรวมแล้วอยู่ในระดับมาก โดยทักษะการอ่านและเขียนมีค่าเฉลี่ยสูงเท่ากันที่ 3.80 ขณะที่ค่าเฉลี่ยด้านการสนทนา เท่ากับ 3.74

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของผลการสำรวจสภาพการณ์ใช้ภาษาอังกฤษหลังสำเร็จการศึกษาของบัณฑิตใหม่ทั้ง 8 กลุ่ม พบว่า กลุ่มสาขาวิชา

สถาปัตยกรรมศาสตร์มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดทั้ง 3 ทักษะ โดยเป็นค่าเฉลี่ยของทักษะการอ่านที่ 4.21 ทักษะการเขียนที่ 4.16 และทักษะการสนทนาที่ 4.12 ขณะที่ค่าเฉลี่ยของกลุ่มสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์ จัดอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งถือเป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุดทั้ง 3 ทักษะ คือ ทักษะการเขียนเท่ากับ 2.95 ทักษะการอ่านเท่ากับ 2.88 และทักษะการสนทนาเท่ากับ 2.76 แสดงข้อมูลดังตาราง 6

ตาราง 6

สภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาของบัณฑิต

กลุ่มสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา	N	การสนทนา		การอ่าน		การเขียน	
		M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.
1. บริหารธุรกิจ	186	3.86	0.77	3.89	0.75	3.96	0.75
2. เกษตรศาสตร์และการประมง	86	3.65	0.78	3.62	0.81	3.61	0.87
3. วิศวกรรมศาสตร์	84	3.58	0.75	3.77	0.78	3.68	0.80
4. การท่องเที่ยวและการบริการ	62	3.70	0.70	3.80	0.72	3.82	0.76
5. เทคโนโลยีสารสนเทศ	60	3.72	0.90	3.82	0.75	3.74	0.85
6. วิทยาศาสตร์ประยุกต์	40	3.79	0.73	3.76	0.76	3.81	0.85
7. สัตวแพทยศาสตร์	32	2.76	1.07	2.88	1.04	2.95	0.89
8. สถาปัตยกรรมศาสตร์	30	4.12	0.70	4.21	0.67	4.16	0.53
F		4.460**		4.159**		4.604**	
Sig.		0.01		0.01		0.01	

จากตาราง 6 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานระหว่างบัณฑิต 8 กลุ่มสาขาวิชา วิเคราะห์ค่าความแปรปรวนและแสดงผลด้วยค่า F-test พบว่าบัณฑิตทั้ง 8 กลุ่มมีระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานในแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

ข้อเสนอแนะจากบัณฑิตเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของบัณฑิตใหม่ในรูปแบบสอบถามตอนที่ 4 (Open-Ended Form) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 สามารถสรุปข้อเสนอแนะจากบัณฑิตได้เป็นสองประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

ประเด็นแรก ด้านสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน พบว่า (1) รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานควรมีเนื้อหาที่ประกอบด้วยกิจกรรมสื่อสารที่เอื้อต่อการนำไปใช้ในการทำงานให้มากขึ้น โดยบัณฑิตมองว่าเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาพื้นฐานส่วนใหญ่ยังคงมุ่งเน้นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน คำศัพท์และไวยากรณ์ และกิจกรรมการ

สื่อสารในระดับเบื้องต้น นอกจากนี้ มีข้อเสนอแนะให้เพิ่มเติมเนื้อหาสำหรับการใช้สอบ TOEIC หรือ TOEFL และเพิ่มเติมรายวิชาที่เนื้อหาเฉพาะสำหรับแต่ละสายงาน (2) กิจกรรมการเรียนการสอนมีข้อเสนอแนะให้เพิ่มเติมกิจกรรมกลุ่มท้ายคาบเรียนหรือส่งเสริมการทำกิจกรรมนอกห้องเรียน เช่น การแข่งขันทักษะภาษาอังกฤษระหว่างคณะอย่างน้อยภาคการศึกษาละ 1 ครั้ง รวมทั้งการจัดทัศนศึกษาที่มีกิจกรรมทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษร่วมด้วย นอกจากนี้ ยังมีข้อคิดเห็นจากบัณฑิตเพิ่มเติมว่ากิจกรรมที่ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชายังคงมีจำนวนจำกัด เนื่องจากในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานมักมีจำนวนผู้เรียนที่มากเกินไป จึงส่งผลกระทบต่อการทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อฝึกใช้ภาษาอังกฤษ (3) อาจารย์ผู้สอนควรหาวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้อยู่ในรูปแบบของความบันเทิงให้มากขึ้น และมีข้อเสนอว่าต้องการให้อาจารย์ผู้สอนพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อโต้ตอบในชั้นเรียน รวมทั้งมีประเด็นด้านความต้องการให้อาจารย์ผู้สอนเป็นชาวต่างชาติมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และ (4) สื่อและสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอน บัณฑิตมีความเห็นว่า มหาวิทยาลัยมีความพร้อมด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอน โดยบัณฑิต

ส่วนใหญ่สนับสนุนให้อาจารย์ผู้สอนนำเทคโนโลยีมาใช้ในชั้นเรียน และมีความเห็นที่สอดคล้องกันคือ ต้องการให้อาจารย์ผู้สอนใช้สื่อออนไลน์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้และทบทวนบทเรียน แต่ต้องไม่เป็นการใช้ทดแทนการสอนในชั้นเรียน

ประเด็นที่สอง ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน บัณฑิตจำนวนหนึ่งให้ความเห็นว่าคุณสมบัติที่ได้จากการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในชั้นเรียนยังไม่สามารถนำไปใช้ในการทำงานได้เต็มที่ เพราะการเรียนการสอนในรายวิชายังมีข้อจำกัดในด้านการมุ่งเน้นทักษะการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงในการทำงาน โดยมีบางรายให้ความเห็นว่าตนเองยังคงมีปัญหาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากยังคงมีความวิตกกังวลที่จะสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง โดยเฉพาะในสถานการณ์การสื่อสารที่ต้องมีการขอความช่วยเหลือ การเจรจา การให้คำแนะนำ หรือมีการแก้ไขปัญหาาร่วมด้วย นอกจากนี้ยังมีประเด็นด้านความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงาน เช่น การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ในการเขียนได้ตอบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การใช้คำศัพท์ การออกเสียงคำและวลีในการพูดสนทนาเพื่อติดต่อประสานงานทั้งแบบต่อหน้าและทางโทรศัพท์ เป็นต้น ข้อเสนอแนะอื่น ๆ พบว่าบัณฑิตต้องการให้มีการจัดอบรมก่อนสำเร็จการศึกษา (Intensive English Courses) ส่วนประเด็นสำคัญที่บัณฑิตหลายรายคิดเห็นตรงกัน คือ ทักษะภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับการทำงานและเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความก้าวหน้าในการทำงาน หรือการสอบแข่งขันต่าง ๆ ด้วย

อภิปรายผล

สภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของ มทร. ศรีวิชัย

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อ 1 สภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร.ศรีวิชัย พบว่ามีความเหมาะสมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากจากการประเมินผลโดยบัณฑิตใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อติศา

เบญจรัตน์ นานนท์ (2560) ที่ค้นพบว่าการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากจากผลการประเมินโดยศิษย์ปัจจุบัน และจากการพิจารณาประเด็นสำคัญที่สรุปได้จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของบัณฑิตใหม่ที่น่าสนใจไปสู่วางทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร.ศรีวิชัย สามารถจำแนกได้เป็น 4 ประเด็นสำคัญ ตามผลการวิจัยข้อที่ 1 ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาของรายวิชา

ผลประเมินจากบัณฑิตใหม่ที่มีต่อความเหมาะสมด้านเนื้อหาวิชาที่มีความเหมาะสมในระดับมาก เนื้อหารายวิชาเหมาะสมกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย และมีจำนวนรายวิชาที่กำหนดให้ศึกษาไว้อย่างเหมาะสม โดยครอบคลุมทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน คำศัพท์และไวยากรณ์ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารทั่วไปในชีวิตประจำวันได้ รวมทั้งเนื้อหาของรายวิชาในแต่ละภาคการศึกษาไม่มีความซ้ำซ้อนกัน และกำหนดแผนการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่เป็นไปตามลำดับความยากง่ายไว้อย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาวิชาที่ได้จากบัณฑิตพบว่า รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาความรู้ในระดับเบื้องต้นที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารทั่วไป จึงยังมีความสอดคล้องไม่มากพอต่อการนำไปใช้ในการทำงาน แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร.ศรีวิชัยนั้น ยังคงเป็นลักษณะของรายวิชาพื้นฐานภาษาและการสื่อสารทั่วไป ซึ่งไม่ได้เป็นรายวิชาที่มีเนื้อหาเฉพาะที่ส่งเสริมให้เกิดการสื่อสารตามบริบทของสาขาวิชา

2. กิจกรรมการเรียนการสอน

ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนการสอนโดยภาพรวมนั้นอยู่ในระดับมาก กิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชามุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ทั้งในรูปแบบการพูดและการเขียน และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมแต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลประเมินด้าน

กิจกรรมการเรียนการสอนจากบัณฑิตในสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์ พบค่าเฉลี่ยที่อยู่ในระดับปานกลางและถือเป็นค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุด ประเด็นนี้จึงแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานยังไม่เป็นไปตามความต้องการของผู้เรียนสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สาธิตา วัฒนโกคากุล (2556) ที่ได้พบว่านิสิตในสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์มีความเห็นว่ระยะเวลาในการฝึกฝนภาษาอังกฤษในรายวิชานั้นยังไม่เพียงพอ ดังนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นข้อมูลสำคัญอีกหนึ่งประเด็นที่ มทร. ศรีวิชัย อาจต้องพิจารณาแนวทางในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสัตวแพทย์ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมการสื่อสารในชั้นเรียน เช่น กิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบ Active Learning ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาด้วยตนเองมากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากบัณฑิตใหม่ระบุว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ยังไม่เพียงพอ กรณีนี้อาจเป็นเพราะอัตราส่วนของผู้เรียนและผู้สอนในกลุ่มรายวิชาพื้นฐานที่มักมีจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนที่มากเกินไป จึงอาจเป็นอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของผู้เรียนได้อย่างทั่วถึง ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยของ ชลธิชา นางงาม (2551) และ อติศา เบญจรัตนานนท์ (2560) ที่พบว่าอัตราสัดส่วนของผู้เรียนและผู้สอนเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ส่งผลการทำกิจกรรมสื่อสารในชั้นเรียน ดังนั้น มทร.ศรีวิชัย จึงอาจต้องพิจารณาจำนวนผู้เรียนและผู้สอนเพื่อประโยชน์ต่อผู้เรียนในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน นอกจากนี้ ข้อเสนอแนะของบัณฑิตที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนอีกหนึ่งประเด็นคือ ความต้องการทำกิจกรรมทำยาคาบเรียนแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนยังคงให้ความสำคัญกับการฝึกฝนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน (ยุพภรณ์ พิริยศิลป์, 2559) และมีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วย จึงเป็นข้อสังเกตได้ว่าแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนในปัจจุบันนั้น จำเป็นต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนนั้นสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารให้ได้จริงและ

เหมาะสมกับบริบทโดยการบูรณาการกิจกรรมทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น ตามข้อเสนอแนะของ สมบัติ ศุภสิทธิ์ จันทน์ อินทรสุด และธนากร สุวรรณพฤติ (2560)

3. อาจารย์ผู้สอน

จากผลประเมินด้านอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร.ศรีวิชัย พบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยรวมแล้วอาจารย์มีการเตรียมการสอนที่ดี อธิบายเนื้อหาให้เข้าใจง่ายปรับเปลี่ยนเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียน มีการทบทวนเนื้อหาก่อนการสอบ สามารถสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนภาษาอังกฤษได้ดี มีการให้คำปรึกษาและช่วยเหลือผู้เรียนเป็นอย่างดี รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียนและผู้สอนก็มีการใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายและเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ข้อเสนอจากบัณฑิตที่มีต่ออาจารย์ผู้สอนมีประเด็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้อยู่ในรูปแบบของความบันเทิงมากขึ้น และต้องการให้อาจารย์ผู้สอนพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อโต้ตอบในชั้นเรียน ข้อค้นพบในงานวิจัยครั้งนี้จึงแสดงให้เห็นว่า ความต้องการฝึกใช้ภาษาอังกฤษจากในชั้นเรียนโดยยังมีอาจารย์ผู้สอนคอยกำกับดูแลยังถือเป็นประเด็นที่ผู้เรียนนั้นให้ความสำคัญตามความสอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยของ ยุพภรณ์ พิริยศิลป์ (2559) ที่ระบุว่าผู้เรียนนั้นเห็นคุณค่าของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งยังคงเชื่อว่าอาจารย์ผู้สอนและการจัดการเรียนการสอนแบบชั้นเรียนยังถือเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษ

4. สื่อและสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอน

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พบว่าผลประเมินด้านสื่อและสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่ในระดับสูงที่สุด แสดงให้เห็นว่าสื่อการเรียนการสอนมีความเหมาะสมและเอื้อต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งมหาวิทยาลัยก็มีความพร้อมด้านอุปกรณ์สนับสนุนและเทคโนโลยีเป็นอย่างดี ซึ่งในปัจจุบัน มทร.ศรีวิชัย มีการสนับสนุนให้อาจารย์

ผู้สอนได้ใช้เทคโนโลยีอย่างจริงจังผ่านระบบการจัดการเรียนการสอน (Learning Management System: LMS) เพื่อผลักดันการใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ให้มากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน ผู้เรียนเองก็ต้องการให้อาจารย์ผู้สอนนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในงานวิจัยของ สาวิตรี ม่วงใหญ่ ไร่สัย และบุษบา กนกศิลปธรรม (2562) ที่ระบุว่าผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกกับการใช้เทคโนโลยีและสื่อออนไลน์ในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอแนะสำคัญพบว่า ผู้เรียนสนับสนุนการใช้สื่อออนไลน์ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาและทบทวนบทเรียน แต่ต้องไม่เป็นการใช้ทดแทนการสอนในชั้นเรียน แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนเองยังให้ความสำคัญกับผู้สอนในชั้นเรียน มีได้ต้องการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีหรือสื่อออนไลน์ โดยปราศจากอาจารย์ผู้สอนแต่อย่างใด ประเด็นนี้จึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุพากรณ์ พิริยศิลป์ (2559) ดังที่กล่าวมาแล้วด้วย

สภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่ มทร. ศรีวิชัย

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อ 2 พบว่า สภาพการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตใหม่โดยภาพรวมนั้นอยู่ในระดับมากทั้ง 3 ทักษะ ได้แก่ (1) ด้านการอ่าน ใช้ในการสืบค้นข้อมูล ข่าวสาร อ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ อ่านประกาศ อ่านคู่มือหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงาน (2) ด้านการเขียน ใช้ในการเขียนรายงาน การจดบันทึก และเขียนโต้ตอบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งเขียนโต้ตอบข้อความผ่านโปรแกรมแชท (3) ด้านการสนทนา ใช้ในการติดต่อสอบถาม นำเสนองานเบื้องต้น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเจรจา และขอความช่วยเหลือ รวมทั้งการพูดคุยสื่อสารทางโทรศัพท์ในที่ทำงาน ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าทักษะภาษาอังกฤษถือเป็นทักษะจำเป็นสำหรับการทำงานของบัณฑิตในทุกกลุ่มสาขาวิชา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน (2557) ซึ่งค้นพบว่าระดับการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพของบัณฑิตไทยในเขตกรุงเทพมหานครนั้นอยู่ในระดับมาก โดยมีประเด็น

ของหน้าที่ ความรับผิดชอบ ประเภทบริษัท และสถานที่ทำงานเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพ

เมื่อพิจารณาระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานทั้ง 3 ทักษะ โดยรวมนี้พบว่า ค่าเฉลี่ยด้านการใช้ทักษะการสนทนาในการทำงานต่ำกว่าการอ่านและการเขียน เช่น บัณฑิตในกลุ่มบริหารธุรกิจ ได้แก่ ผู้ทำงานในตำแหน่งด้านการเงิน การบัญชี ซึ่งเป็นการปฏิบัติงานในสำนักงาน และ การใช้ภาษาอังกฤษนั้นมักอยู่ในรูปแบบการอ่านและเขียนมากกว่าการสนทนา (เยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน, 2557) นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบว่ากลุ่มบัณฑิตวิศวกรรมศาสตร์ก็มีการใช้ทักษะการสนทนาที่ต่ำกว่าการอ่านและเขียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฤกษ์ชุนพันธ์ (2559) ที่พบว่าวิศวกรไทยที่ปฏิบัติงานในบริษัทญี่ปุ่นนั้น ใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการอ่านมากกว่าการพูด โดยเป็นการอ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตที่เป็นภาษาอังกฤษ แต่ทักษะการพูดส่วนใหญ่เป็นการพูดนำเสนอรายงานในที่ประชุมเท่านั้น

ข้อค้นพบสำคัญที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ การจำแนกบัณฑิตตามกลุ่มสาขาวิชาและพบว่า บัณฑิตทั้ง 8 กลุ่มสาขาวิชานั้น มีระดับการใช้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าบัณฑิตแต่ละกลุ่มมีลักษณะการใช้ที่แตกต่างกันตามสายงานของแต่ละกลุ่มสาขาวิชา โดยผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าบัณฑิตในกลุ่มสถาปัตยกรรมศาสตร์มีระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานทุกทักษะสูงที่สุด แสดงให้เห็นว่าปัจจุบันสถาปนิกมีการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานอยู่ในระดับมาก ดังจะเห็นได้จากข้อค้นพบในงานวิจัยของ ณัฐพล สุเภากิจ และเทิดศักดิ์ เตชะกิจขจร (2561) ที่ระบุว่า สถาปนิกรุ่นใหม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารและรับงานจากทั้งในและต่างประเทศมากขึ้น โดยภาษาอังกฤษนั้นเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ทำให้การปฏิบัติวิชาชีพทางสถาปัตยกรรมมีมาตรฐานในการทำงานเทียบเท่าในระดับสากล

นอกจากนี้ มีประเด็นสำคัญที่ได้จากข้อเสนอแนะของบัณฑิตในการใช้ภาษาอังกฤษ

เพื่อการทำงาน ซึ่งพบปัญหาด้านความวิตกกังวลที่จะสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง โดยเฉพาะในสถานการณ์การสื่อสารต้องมีการขอความช่วยเหลือ หรือมีการแก้ไขปัญหาร่วมด้วย ประเด็นนี้อาจนำไปสู่การพิจารณาที่ผู้สอนที่ต้องตระหนักถึงกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการสื่อสารที่สามารถรองรับปัญหาในประเด็นนี้ได้ โดยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองเพื่อสร้างบริบทการสื่อสารตามเหตุการณ์ และจากข้อมูลสะท้อนที่ได้จากความคิดเห็นของบัณฑิตใหม่ที่มีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน จึงเป็นข้อสังเกตได้ว่า เนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษนั้นมุ่งเน้นการสื่อสารทั่วไปตามสภาพของหมวดวิชาพื้นฐานทางภาษา และมีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับทำงานไม่มากพอ ดังนั้น การพัฒนาและปรับปรุงกลุ่มรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในครั้งต่อไป นอกเหนือจากการกำหนดให้ผู้เรียนต้องศึกษารายวิชาพื้นฐานทางภาษาแล้วนั้น มทร.ศรีวิชัย อาจควรพิจารณาให้เพิ่มเติมกลุ่มรายวิชาภาษาอังกฤษ

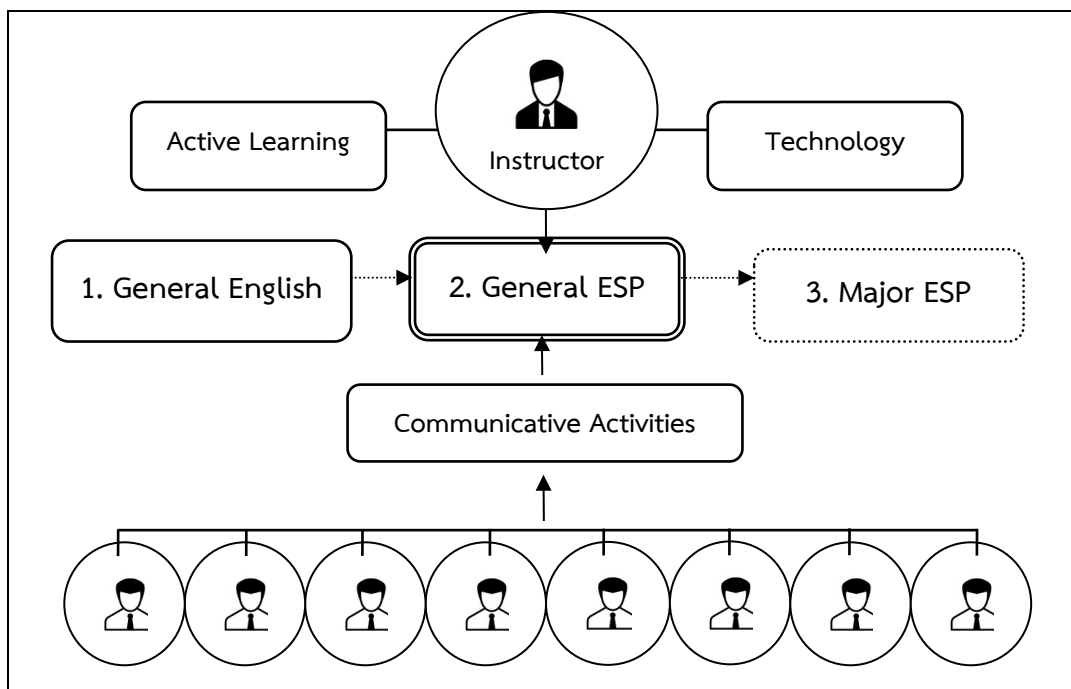
เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes: ESP) ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป เพราะรายวิชาเหล่านี้มีเนื้อหาที่ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษที่รองรับความต้องการตามสาขาวิชาของผู้เรียน (Soranaastapom, 2018)

แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับกลุ่มสาขาวิชา

จากการพิจารณาผลประเมินการจัดการเรียนการสอน และระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานที่ได้จากบัณฑิตใหม่ทั้ง 8 กลุ่มสาขาวิชา ซึ่งพบค่าความต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสองประเด็น ประกอบกับข้อเสนอแนะสำคัญที่ได้จากบัณฑิตใหม่ ดังนั้น บริบทการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตแต่ละกลุ่มสาขาวิชา จึงถืออีกหนึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะกำหนดแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร.ศรีวิชัย ตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 โดยสรุปได้ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1

แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับกลุ่มสาขาวิชา

ภาพประกอบ 1 กำหนดให้อาจารย์ผู้สอน (Instructor) ซึ่งยังถือเป็นปัจจัยสำคัญในชั้นเรียนตามข้อเสนอแนะจากบัณฑิต และในปัจจุบัน Technology ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา (Stanley, 2013) ขณะที่ Active Learning จะสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนด้วยตนเองมากขึ้น (อริยา คูหา, สรินฎา ปุติ และฮานานมุฮิบะ ตุดดีน นอจี, 2562) การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของ มทร. ศรีวิชัย จึงยังต้องอาศัยผู้สอนที่รู้จักใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มพูนทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียน (สาวิตรี ม่วงใหญ่ โรสีย์ และ บุชบา กนกศิลปธรรม, 2562) และส่งเสริมการเรียนรู้แบบ Active Learning เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากขึ้น จากภาพประกอบ 1 จึงกำหนดให้ผู้เรียนศึกษารายวิชาตามลำดับ คือ (1) รายวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) ซึ่งเป็นพื้นฐานทักษะภาษาและการสื่อสาร (2) กลุ่มรายวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (General ESP) โดยมีเนื้อหาวิชาและกิจกรรมการสื่อสาร (Communicative Activities) ที่ออกแบบมาตามบริบทการใช้ภาษาของผู้เรียนทั้ง 8 กลุ่ม และ (3) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในสาขาวิชา (Major ESP) หากมีรายวิชาเหล่านี้ให้ผู้เรียนศึกษาต่อ

จากข้อค้นพบค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งผลประเมินสภาพการจัดการเรียนการสอน และระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานที่ได้จากบัณฑิตใหม่ทั้ง 8 กลุ่มสาขาวิชา ผลการวิจัยครั้งนี้จึงถือเป็นข้อมูลที่จะสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร. ศรีวิชัย ในครั้งต่อไป โดยมหาวิทยาลัยควรพิจารณากลุ่มสาขาวิชาของผู้เรียน เพื่อออกแบบรายวิชา General ESP ให้มีจำนวนรายวิชาที่ครอบคลุมจำนวนกลุ่มสาขาวิชา (Study Fields) ที่จัดการศึกษา เนื่องจากรายวิชา ESP ถือเป็นวิชาที่รองรับความต้องการใช้ภาษาอังกฤษตามกลุ่มสาขาวิชาของผู้เรียน (Dudley-Evans & St.John, 1998) และเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในบริบทการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับ

สาขาวิชา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานหลังจบการศึกษาได้มากขึ้น (Sorastaporn, 2018) และเพื่อลดประเด็นปัญหาตามข้อเสนอแนะของบัณฑิตที่ระบุว่า ความรู้ที่ได้จากการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในชั้นเรียนนั้นยังไม่เพียงพอต่อความต้องการนำไปใช้ในการทำงาน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของ มทร.ศรีวิชัย คือ การพิจารณาความเป็นไปได้ที่จะกำหนดให้เพิ่มเติมกลุ่มรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป โดยมีจำนวนรายวิชาที่ครอบคลุมกลุ่มสาขาวิชาที่เปิดสอน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละกลุ่มสาขาวิชาเนื่องจากผลการวิจัยพบว่าประเด็นนี้มีค่าความเหมาะสมต่ำที่สุด และอาจศึกษาในประเด็นกลุ่มอาชีพของบัณฑิตกับสภาพการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงาน รวมทั้งการศึกษาในประเด็นของสภาพปัญหาและอุปสรรคในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานของบัณฑิตในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา โดยเก็บข้อมูลการวิจัยจากสถานประกอบการหรือการให้ข้อมูลสะท้อนจากผู้ใช้บัณฑิต เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพบัณฑิตให้มีศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานหลังสำเร็จการศึกษาได้มากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- กมลภู สันตะจักร์ และกนกศักดิ์ สุขวัฒนสินีทธิ์. (2561). คุณลักษณะนักบัญชีที่พึงประสงค์ในยุคไทยแลนด์ 4.0 ของหน่วยงานราชการในประเทศไทย. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา*, 5(3), 771-789.
- กฤษณะ โฆษชุนหนันท์. (2559). การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรไทย: กรณีศึกษาบริษัทญี่ปุ่นในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร. *สุทธิปริทัศน์*, 30(93), 146-159.
- จิรารัตน์ ประยูรวงษ์. (2562). DIGITAL LEARNING การเรียนรู้ภาษาอังกฤษบนโลกดิจิทัลในศตวรรษที่ 21. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 1 (1), 210-224
- ชัยวัฒน์ แก้วพินงาม. (2559). เทคโนโลยีเพื่อการประเมินการเรียนรู้ภาษาสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 9(3), 436-452.
- ชลธิชา นางงาม. (2551). ปัญหาและอุปสรรคด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ของนักศึกษาและอาจารย์คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. สารนิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐพล สุเกากิจ และเทิดศักดิ์ เตชะกิจจจร. (2561). แนวทางการบริหารวิชาชีพของสถาปนิกฟรีแลนซ์ในประเทศไทย. *สารศาสตร์*, 1, 23-35.
- เพ็ญประภา เจริญสุข และอนุวัติ เจริญสุข. (2553). ภาษาอังกฤษกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยสู่ความเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 2015. สืบค้นเมื่อ 16 พฤศจิกายน 2562, จาก http://www.bu.ac.th/knowledgecenter/executive_journal/oct_dec_11/pdf/aw07.pdf
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ฝ่ายบริการการศึกษา. (2562). ตารางจัดกลุ่มย่อย เพื่อใช้ในการจัดกลุ่มสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สืบค้นเมื่อ 16 ตุลาคม 2562. จาก <https://eduserv.ku.ac.th//001/ISCED/ISCED-group.xls>
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. กองนโยบายและแผน. (2561). แผนพัฒนายุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ระยะปานกลาง 5 ปี พ.ศ. 2561 - 2565. สงขลา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. ฝ่ายวิชาการ (2558). หลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป พ.ศ. 2558. สืบค้นเมื่อ 16 ตุลาคม 2562. จาก https://reg.rmutsv.ac.th/course/file/course_development/Gen_Education_Course_2558.pdf
- เยาวลักษณ์ ยิ้มอ่อน. (2557). การใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพของบัณฑิตไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 5(2), 191-204.
- ยุพภรณ์ พิรัชศิลป์ (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตขอนแก่น. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*, 27(1), 37-56.
- สมบัติ คชสิทธิ์, จันทน์ อินทรสุด และธนกร สุวรรณพฤติ. (2560). การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยุค THAILAND 4.0. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*. 7(2), 175-186.
- สาธิตา วัฒนโสภากุล. (2556). ความคิดเห็นของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ที่มีต่อรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสัตวแพทย์ 1 ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. *ภาษาปริทัศน์* 2556, 18-41.
- สาวตรี ม่วงใหญ่ ไรลีย์ และบุษบา กนกศิลปธรรม. (2562). การพัฒนาระบบเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้และทักษะภาษาอังกฤษ: ไวยากรณ์. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 12(4), 1021-1038.

- อดิศา เบญจรัตน์นนท์. (2560). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี: เสี่ยงสะท้อนจากผู้เรียนและผู้สอน. *วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 18(2), 293-315.
- อริยา คูหา, สรินฎา ปุติ และฮานานมุฮิบบะตุคติน นอจี. (2562). โลกที่เปลี่ยนแปลง การเรียนรู้ที่ผ่านสู่ Active Learning. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*, 30(2), 1-13.
- Crystal, D. (2003). *English as a global language*. (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Dudley-Evans, T. & St. John, M.J. (1998). *Developments in English for Specific Purposes: A multi-disciplinary approach*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Harmer, J. (2007). *The Practice of English Language Teaching*. (4th ed.). London: Longman
- Hutchinson, T. & Walters, A. (1998). *English for specific purposes: A learning-centered approach*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Soranastaporn, S. (2018). ESP in Thailand: Practical English Training for Professionals. *Liberal Arts Journal, Mahidol University*, 1(1), 7-28.
- Stanley, G. (2013). *Language Learning with Technology: Ideas for integrating Technology in the Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Walker, A. & White, G. (2013). *Technology Enhanced Language Learning: Connecting Theory and Practice*. Oxford: Oxford University Press.
- Yamane, T. (1976). *Statistic, An Introductory Analysis* (2nd ed.). New York: Harper & Row.